

Een versie van dit artikel verscheen ook in [NRC Handelsblad van 6 februari 2021](#)

Een versie van dit artikel verscheen ook in [nrc.next van 6 februari 2021](#)

In de rubriek "De Laatste Bladzijde" elk weekeinde een necrologie van iemand die recent is overleden.

*Anesthesioloog **Anneke Meursing (1946-2020)** zette zich internationaal in voor kindergezondheid.*

Anesthesioloog Anneke Meursing (1946-2020) glimlachte naar Desmond Tutu

Sandra Heerma van Voss

Gul, goedlachs, in voor avontuur, gedreven in haar werk: bij vrienden en collega's stond anesthesioloog Anneke Meursing bekend als buitengewoon hartelijk en vitaal. Haar intimi, die haar soms maanden of jaren niet zagen vanwege haar lange verblijven in het buitenland, wisten dat 'Meurs' na verloop van tijd altijd weer opdook; in de tussentijd stuurde ze trouw kaartjes en bloemen. Ze dacht aan elke verjaardag.

Er was ook een andere kant. Vooral in de wintermaanden had Meursing last van depressies; zonlicht was dan de enige remedie, wat haar na haar pensioen parttime naar Bonaire deed uitwijken. De laatste jaren bracht ze door in een appartement op het eiland met uitzicht op zee: een paradijs, ware het niet dat een veelheid aan (ouderdoms)kwalen haar mobiliteit danig inperkte. Ze was altijd een enthousiaste zwemmer geweest. Middels een in haar eigen woorden „zorgvuldig doordachte exit-strategie” kwam er op 8 december een door artsen geassisteerd einde aan haar leven. Honderden mensen woonden via een livestream haar uitvaartdienst bij.

Een van de sprekers-op-afstand was collega-arts Markus Klimek, die Meursing rond 2002 leerde kennen, toen ze na een verblijf in Malawi terugkwam naar Rotterdam. In Malawi had ze geholpen om een nationale opleiding voor anesthesiologen op te zetten. Bij het Erasmus MC richtte ze zich onder andere op incidentenonderzoek en patiëntveiligheid – voor artsen een „potentieel bedreigend onderwerp”, aldus Klimek, „maar ze wist er draagvlak voor te creëren door haar warme en oprechte manier van doen.”

Ze keek ernaar uit om na de dood met haar dierbaren herenigd te worden

In de jaren tachtig had Meursing al landelijk naam gemaakt als anesthesioloog van het (toen nog zelfstandige) Sophia Kinderziekenhuis: een nieuw specialisme, waarvan ze het belang

onder meer demonstreerde in een aan narcose gewijde uitzending van tv-programma *Vinger aan de pols*. „Over verdoving bij kinderen als aparte patiëntengroep was tot die tijd nooit echt nagedacht”, zegt vriend en studiegenoot Jan Willem Elte. „Daar zat een gat, en Anneke is er ingesprongen. Met veel succes.”

Elte raakte met Meursing bevriend op de geneeskundefaculteit in Leiden, waar het percentage vrouwelijke studenten toen ze er in 1964 aankwam nog rond de 10 procent lag. Meursing was er „goed op haar plek”, vertelt Elte. „We vormden een hecht clubje dat veel grappen met elkaar uithaalde. Annekes vader vond dat maar matig: bij tentamens moest ze terug naar het ouderlijk huis in Rotterdam om goed te kunnen studeren. Meneer Meursing was raadsheer van beroep, een beetje een stugge Fries, maar hij had een hart van goud. Annekes Zweedse moeder was de hartelijkheid zelve.” Haar ouders en haar jongere broer Bart Jan zouden altijd de ankers in Meursings leven blijven.

In 1970 trouwde ze met studiegenoot Dick Antvelink, die net als zij tropenarts wilde worden. Tijdens een werkverblijf in Uganda strandde het huwelijk; in 1976 keerde Meursing alleen terug. Ze hervond zich toen haar een opleidingsplek bij anesthesiologie werd aangeboden: het contact met kinderen en de toegang tot verschillende afdelingen van het ziekenhuis lagen haar enorm. Haar blik bleef internationaal: ze legde contacten met collega's in de VS en het VK en was een van de organisatoren van het eerste Europese congres over kinderanesthesie in Rotterdam in 1986.

Door haar uitgebreide netwerk kwam Meursing ook in beeld bij de World Federation of Societies of Anaesthesiologists (WFSA). Als lid van het Paediatric Committee schreef ze mee aan een wereldwijd gratis verspreide handleiding voor veilige anesthesie bij kinderen. In 1996 werd ze tot WFSA-secretaris gekozen, en acht jaar later werd ze benoemd tot de eerste vrouwelijke voorzitter ooit: een grote eer, maar ook een ingewikkelde, kwetsbare positie.

„De WFSA was nogal een *old boys network*”, zegt collega-anesthesioloog David Wilkinson vanuit Wales. „Anneke had uitgesproken meningen, ze was Hollands direct en weinig diplomatiek. Dat werd niet altijd gemakkelijk geaccepteerd. Toch kreeg ze dingen voor elkaar. Ze had een warme, bemoedigende glimlach, dat hielp. Haar strijd voor een betere positie van Afrikaanse landen leidde ertoe dat ons wereldcongres in 2008 in Kaapstad, Zuid-Afrika gehouden werd. Desmond Tutu was een van de gastsprekers – hij en Anneke glimlachten elkaar stralend toe. Een magisch moment.”

Nadat haar werk in rustiger vaarwater was gekomen raakte Meursing via een datingsite aan de praat met oud-schooldirecteur Koos Jan de Jong. Ze werden verliefd en beleefden vijf gelukkige jaren samen, totdat De Jong in 2013 plotseling overleed. Kort daarna stierf ook Meursings broer. Hoewel ze tot het einde toe de mooie kanten van het leven bleef zien, keek Meursing ernaar uit om na de dood met hen herenigd te worden, zegt vriendin Annegien Ochtman-de Boer, die als predikant de afscheidsdienst organiseerde. „We zien elkaar terug”, zei ze. Daar was ze van overtuigd.”